Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

21. června 2017 *

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Nařízení (ES) č. 562/2006 — Kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) — Články 20 a 21 — Překračování vnitřních hranic — Kontroly na území — Vnitrostátní právní úprava povolující kontroly za účelem zjistit totožnost osob kontrolovaných v pásmu 30 km od společné státní hranice s jinými smluvními státy Úmluvy k provedení Schengenské dohody — Možnost kontroly bez ohledu na chování dotčené osoby nebo na existenci zvláštních okolností — Vnitrostátní právní úprava umožňující některá opatření kontroly osob v areálu železničních nádraží“

Ve věci C-9/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehlu, Německo) ze dne 21. prosince 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 7. ledna 2016, v trestním řízení proti

A,

za přítomnosti:

Staatsanwaltschaft Offenburg,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení R. Silva de Lapuerta, předsedkyně senátu, E. Regan (zpravodaj), J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a S. Rodin, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: I. Illéssy, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 17. listopadu 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za německou vládu T. Henzem a J. Möllerem, jako zmocněnci,

— za českou vládu J. Vláčilem a M. Smolkem, jako zmocněnci,

— za řeckou vládu T. Papadopoulou, jako zmocněnkyní,

— za švýcarskou vládu R. Balzarettim, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: němčina.

— za Evropskou komisi C. Cattabriga a G. Wilsem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i článků 20 a 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex) (Úř. věst. 2006, L 105, s. 1), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013 (Úř. věst. 2013, L 182, s. 1) (dále jen „nařízení č. 562/2006“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení zahájeného proti A, německému státnímu příslušníku, obviněnému z trestných činů ve smyslu německých právních předpisů v oblasti omamných prostředků, jakož i kladení odporu vykonávající úřední osobě.

Právní rámec

Unijní právo

3 Podle preambule protokolu (č. 19) o Schengenském acquis začleněném do rámce Evropské unie, připojeného k Lisabonské smlouvě (Úř. věst. 2010, C 83, s. 290):

„Vysoké smluvní strany,

berouce na vědomí, že dohody podepsané některými členskými státy Evropské unie dne 14. června 1985 a dne 19. června 1990 v Schengenu o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, na ně navazující dohody a na jejich základě přijaté předpisy byly začleněny do rámce Evropské unie Amsterodamskou smlouvou ze dne 2. října 1997,

přejíce si zachovat schengenské acquis, jak se vyvinulo od vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, a toto acquis rozvíjet, aby se přispělo k dosažení cíle poskytnout občanům Unie prostor svobody, bezpečnosti a práva bez vnitřních hranic,

[…]

se dohodly na následujících ustanoveních, která se připojují ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie.“

4 Článek 2 tohoto protokolu stanoví:

„Schengenské acquis se vztahuje na členské státy uvedené v článku 1, aniž je dotčen článek 3 aktu o přistoupení ze dne 16. dubna 2003 a článek 4 aktu o přistoupení ze dne 25. dubna 2005. Rada nahrazuje výkonný výbor zřízený schengenskými dohodami.“

5 Součástí uvedeného acquis je zejména Úmluva k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9), podepsaná v Schengenu (Lucembursko) dne 19. června 1990 (dále jen „ÚPSD“), jejíž článek 2 se týkal překračování vnitřních hranic.

6 Podle čl. 2 odst. 1 až 3 ÚPSD:

„1. Vnitřní hranice je možné překračovat na jakémkoli místě, aniž by se prováděla kontrola osob.

2. Vyžaduje-li to však veřejný pořádek nebo bezpečnost státu, může smluvní strana po konzultaci ostatních smluvních stran rozhodnout, že na vnitřních hranicích budou po omezenou dobu prováděny vnitrostátní kontroly přiměřené dané situaci. Vyžaduje-li veřejný pořádek nebo bezpečnost státu okamžité jednání, přijme dotyčná smluvní strana nezbytná opatření, a co možná nejdříve o tom uvědomí ostatní smluvní strany.

3. Zrušení kontrol osob na vnitřních hranicích se nedotkne použití článku 22, ani výkonu policejních pravomocí orgány příslušnými na základě právních předpisů smluvní strany na jejím celém území, ani povinnosti týkající se držení, nošení a předkládání dokladů a potvrzení stanovených [stanovené] právními předpisy této smluvní strany.“

7 Článek 2 ÚPSD byl zrušen s účinkem od 13. října 2006 v souladu s čl. 39 odst. 1 nařízení č. 562/2006.

8 Podle čl. 2 bodů 9 až 11 tohoto nařízení:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[…]

9) ‚ochranou hranic‘ činnost vykonávaná na hranici v souladu s tímto nařízením a pro účely tohoto nařízení výhradně jako reakce na záměr překročit tuto hranici nebo na úkon překročení této hranice, a to bez ohledu na jakékoliv jiné důvody, sestávající z hraničních kontrol a z ostrahy hranic;

10) ‚hraničními kontrolami‘ kontroly prováděné na hraničních přechodech, aby se zajistilo, že osobám, včetně jejich dopravních prostředků a předmětů, které mají v držení, může být povolen vstup na území členských států nebo jeho opuštění;

11) ‚ostrahou hranic‘ ostraha hranic mezi hraničními přechody a ostraha hraničních přechodů mimo stanovenou provozní dobu, aby se zabránilo osobám vyhýbat se hraničním kontrolám.“

9 Článek 20 nařízení č. 562/2006, nadepsaný „Překračování vnitřních hranic“, stanoví:

„Vnitřní hranice lze překročit v jakémkoliv místě, aniž by se prováděla hraniční kontrola osob bez ohledu na jejich státní příslušnost.“

10 Článek 21 tohoto nařízení, nadepsaný „Kontroly na území“, stanoví:

„Zrušení ochrany vnitřních hranic se nedotýká:

a) výkonu policejních pravomocí příslušnými orgány členských států podle jejich vnitrostátních právních předpisů, pokud výkon těchto pravomocí nemá účinek rovnocenný hraničním kontrolám; to se vztahuje i na pohraniční oblasti. Ve smyslu první věty nesmí být výkon policejních pravomocí považován za rovnocenný hraničním kontrolám zejména tehdy, když policejní opatření:
   i) nemají za cíl ochranu hranic,
   ii) vycházejí z všeobecných policejních informací a zkušeností týkajících se možných hrozeb pro veřejnou bezpečnost a mají především za cíl bojovat proti přeshraniční trestné činnosti,
   iii) jsou plánována a prováděna tak, že se zřetelně odlišují od systematických kontrol osob na vnějších hranicích,
   iv) provádějí se na základě namátkových kontrol;

[…]

c) možnosti členského státu stanovit svými právními předpisy povinnost vlastnit nebo mít u sebe průkazy a doklady;

d) možnosti členského státu stanovit svými právními předpisy povinnost státních příslušníků třetích zemí hlásit svou přítomnost na jeho území podle článku 22 [ÚPSD].“

Německé právo

Zákon o spolkové policii

11 V oddíle 1, nadepsaném „Úkoly a funkce“ Gesetz über die Bundespolizei (zákon o spolkové policii) ze dne 19. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 2978, dále jen „BPolG“), je obsažen § 2 tohoto zákona, nadepsaný „Ochrana hranic“, který stanoví:

„1) Spolková policie je pověřena ochranou spolkového území prostřednictvím pohraniční policejní ostrahy spolkového území (ochrany hranic) kromě případu, kdy některá spolková země, v dohodě se Spolkovým státem, plní úkoly pohraniční policie svými vlastními zdroji.

2) Ochrana hranic obsahuje:

1. pohraniční ostrahu hranic,

2. pohraniční policejní kontrolu přeshraničního pohybu, včetně
   a) kontroly dokladů umožňujících překročit hranici a oprávnění překročit hranici,
   b) hraničních prohlídek,
   c) předcházení nebezpečí,

3. v pásmu širokém 30 km podél státní hranice a v pásmu širokém 50 km od námořní hranice předcházení nebezpečím hrozícím bezpečnosti hranice.

Spolkové ministerstvo vnitra je oprávněno k zajištění pohraniční oblasti rozšířit, pokud jde o námořní hranici, území definované v první větě bodu 3 prostřednictvím vyhlášky, se schválením Spolkové rady, v rozsahu, v němž to vyžaduje ostraha hranic v německé pobřežní oblasti. Vyhláška musí přesně identifikovat, kudy vede protilehlá hranice rozšířené pohraniční oblasti. Od námořní hranice tato linie nesmí přesáhnout šířku 80 kilometrů.

3) Dohoda uvedená v odstavci 1 musí být uzavřena ve formě písemné dohody mezi spolkovým ministerstvem vnitra a dotyčnou spolkovou zemí a zveřejněna v ‚Bundesanzeiger' [německý úřední věstník]. Dohoda musí upravovat způsoby spolupráce mezi spolkovou policií a policií spolkové země.

4) Pokud se policie spolkové země zhostí úkolů uvedených v odstavci 1 svými vlastními zdroji, v dohodě se spolkovým státem, podléhá výkon těchto úkolů právu platnému pro policii spolkové země."

12 V uvedeném oddíle 1, stanoví § 3 uvedeného zákona, nadepsaný „Železniční policie", ve svém odstavci 1:

„Spolková policie je pověřena v železničních prostorech spolkových železnic předcházet rizikům pro veřejnou bezpečnost nebo veřejný pořádek, které

1. hrozí uživatelům, zařízením nebo fungování železnic, nebo

2. nastanou během provozu vlaků nebo železničních zařízení."

13 V témže oddíle 1, uvádí § 12 BPolG, nadepsaný „Stíhání trestných činů", ve svém prvním odstavci:

„Spolková policie zajišťuje policejní úkoly v oblasti stíhání trestných činů (paragrafy 161 a 163 trestního řádu) v rozsahu, v němž existuje předpokládaný trestný čin (§ 12 odst. 2 trestního zákoníku), který

1. směřuje proti bezpečnosti hranice nebo provádění úkolů uvedených v § 2,

2. je předmětem stíhání podle ustanovení zákona týkajícího se cestovních pasů, zákona o pobytu nebo zákona o azylu v rozsahu, v němž byl tento trestný čin spáchán překročením hranice nebo v souvislosti s tímto překročením,

3. musí umožnit překročení hranice použitím klamavého jednání, výhružek, násilí nebo jiným nezákonným způsobem, jestliže je trestný čin zjištěn při kontrole přeshraničního pohybu,

4. umožňuje zboží překročit hranici bez správního povolení jakožto skutečnost naplňující skutkovou podstatu ustanovení trestního práva v rozsahu, v němž spolkové policii, ze zákona nebo na základě zákona, nebyla svěřena kontrola zákazu dopravování,

[…]"

14 V oddíle 2 BPolG, nadepsaném „Výsady", pododdíle 2 části 1 je obsažen § 22 tohoto zákona, jenž je nadepsán „Výslech a informační povinnost", který ve svých odstavcích 1 a 1a stanoví:

„1) Spolková policie může vyslechnout osobu, pokud skutečnosti umožňují domnívat se, že tato osoba může poskytnout informace relevantní k provádění úkolu příslušejícího spolkové policii. Za účelem výslechu může být osoba zadržena. Na požádání osoba musí předložit ke kontrole doklady o své totožnosti.

1a) K zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na území Spolkové republiky Německo může spolková policie ve vlacích a železničních zařízeních železnic spolkového státu (§ 3), pokud je oprávněna se na základě znalostí situace nebo policejní zkušenosti domnívat, že tato zařízení budou použita za účelem nezákonného vstupu, jakož i v zařízení sloužícím k letecké dopravě nebo v zařízeních mezinárodního civilního letiště (§ 4), krátkodobě zadržet a vyslechnout jakoukoli osobu a požadovat, aby jí tato osoba za účelem kontroly předložila doklady totožnosti, které má při sobě nebo doklady nezbytné k překročení hranice a zkontrolovat věci, které má ve svém držení."

15 V témže oddíle 2, pododdíle 2, části 1 je obsažen § 23 uvedeného zákona, nadepsaný „Zjištění totožnosti a kontrola dokladů“, jehož odstavce 1 a 3 znějí takto:

„1) Spolková policie může kontrolovat totožnost osoby

1. k zabránění nebezpečí,

2. při policejní kontrole přeshraničního pohybu,

3. v pásmu širokém 30 km podél hranice k zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na spolkové území nebo za účelem předcházení trestným činům ve smyslu § 12 odst. 1 bodů 1 až 4,

4. pokud se osoba nachází v prostorách spolkové policie (paragraf 1 odst. 3), zařízení nebo prostorách spolkových železnic (§ 3), v místech sloužících letecké dopravě a na letištích (§ 4), v sídle ústavního orgánu nebo spolkového ministerstva (§ 5), na hraničním přechodu (§ 61) nebo v bezprostřední blízkosti těchto zařízení a pokud skutečnosti umožňují domnívat se, že hrozí spáchání trestných činů, jimiž jsou osoby nacházející se v těchto zařízeních nebo u těchto zařízení nebo tato zařízení sama bezprostředně ohroženy, a pokud je nezbytná kontrola totožnosti z důvodu přítomného nebezpečí nebo informací týkajících se osoby, nebo

5. pro ochranu osobních práv.

[…]

3) Za účelem zjištění totožnosti může spolková policie přijímat nezbytná opatření. Zejména může dotčenou sobu zastavit, dotázat se jí na její totožnost a požádat ji, aby jí ke kontrole předložila své doklady totožnosti. Během policejní kontroly přeshraničního pohybu spolková policie rovněž může požadovat, aby dotčená osoba předložila dokumenty umožňující překročení hranice. Dotčená osoba může být zadržena a předvedena na policejní stanici, pokud její totožnost nebo její právo k překročení hranice nelze zjistit jiným způsobem nebo pouze za cenu značných obtíží. Za podmínek uvedených ve čtvrté větě mohou být dotčená osoba, jakož i předměty, které převáží, prohledány, za účelem vyhledání důkazů sloužících k zjištění její totožnosti.

[…]“

Trestní zákoník

16 Podle § 113 odst. 1 Strafgesetzbuch (trestní zákoník, BGBl 1998 I, s. 3322), je trestem odnětí svobody v délce do tří let nebo peněžitým trestem potrestán ten, kdo úřední osobě nebo vojákovi německých ozbrojených sil, který je pověřen úkony v rámci provádění zákonů, vyhlášek, rozsudků, usnesení soudů nebo nařízení, při uskutečňování daného služebního úkonu násilně nebo pod pohrůžkou násilí klade odpor nebo ho při tom fyzicky napadne.

17 Podle odstavce 3 tohoto § 113 skutek není trestný, pokud jednání v rámci služby nebylo zákonné.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Dne 1. dubna 2014 přešel A jako chodec Pont de l’Europe ze Štrasburku (Francie) do Kehlu (Německo) a hned se vydal k přibližně 500 m vzdálenému nádraží Deutsche Bahn AG.

19 Dotyčného při tom z prostoru před nádražím sledovali dva příslušníci hlídky německé spolkové policie. Na základě § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG tito příslušníci podrobili A kontrole totožnosti.

20 Vzhledem k tomu, že se tomu A s použitím násilí bránil, bylo mu vytýkáno, že se dopustil trestného činu kladení odporu úřední osobě podle § 113 odst. 1 trestního zákoníku.

21 Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehlu, Německo) měl za to, že skutek kladení odporu úřední osobě byl prokázán a že A má být potrestán, jelikož jednání policejních úředníků při výkonu služby byla zákonná. Uvedený soud se domnívá, že ve světle § 23 odst. 1 bodu 3 nebo § 22 odst. 1a BPolG byla kontrola totožnosti A příslušníky spolkové policie zákonná.

22 Předkládající soud však vyjadřuje pochybnosti, pokud jde o slučitelnost těchto ustanovení s unijním právem, které musí být uplatněno přednostně. V tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli (C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363). Podle uvedeného soudu, pokud by tyto pochybnosti měly být opodstatněné, nebyl by pokus A vyhnout se s použitím násilí zjištění jeho totožnosti trestný ve smyslu § 113 trestního zákoníku.

23 Za těchto podmínek se Amtsgericht Kehl (okresní soud v Kehlu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1. Mají se čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení [č. 562/2006], nebo jiná [unijní] pravidla […] vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc k tomu, aby v pásmu širokém 30 km podél státní hranice tohoto členského státu se smluvními státy [ÚPSD] a k zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu nebo za účelem prevence určitých trestných činů, které směřují proti bezpečnosti hranice nebo výkonu ochrany hranice nebo jsou spáchány v souvislosti s překročením hranic, zjišťovali totožnost každé osoby bez ohledu na její chování a existenci zvláštních okolností, aniž byly podle čl. 23 a násl. [nařízení č. 562/2006] dočasně znovu zavedeny hraniční kontroly na dotčené vnitřní hranici?

2. Mají se čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení [č. 562/2006], nebo jiná [unijní] pravidla […] vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc, za účelem zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu ve vlacích a v areálu železničních zařízení železnic tohoto členského státu krátkodobě zadržet každou osobu, klást jí dotazy a požádat ji, aby ke kontrole předložila doklady totožnosti nebo doklady umožňující překročit hranici, které má u sebe, jakož i vizuálně zkontrolovat předměty, které má u sebe, pokud lze na základě znalosti situace nebo zkušeností pohraniční policie předpokládat, že tyto vlaky nebo železniční zařízení jsou využívány k nedovolenému vstupu, a ke vstupu dochází ze smluvního státu [ÚPSD], aniž byly podle čl. 23 a násl. [nařízení č. 562/2006] dočasně znovu zavedeny hraniční kontroly na dotčené vnitřní hranici?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

24 Německá vláda namítá nepřípustnost předběžných otázek a na jednání tvrdila, že i kdyby Soudní dvůr odpověděl kladně na položené otázky, a i kdyby tudíž kontrola dotčená v původním řízení byla v rozporu s články 20 a 21 nařízení č. 562/2006, netýkala by se taková odpověď zákonnosti jednání německé policie. Proto podle této vlády nejsou položené otázky relevantní.

25 V tomto ohledu je třeba uvést, že předkládající soud ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce uvádí, že potřebuje odpověď na položené otázky, aby mohl rozhodnout, zda je třeba potrestat obžalovaného za kladení odporu úřední osobě ve výkonu služby na základě vnitrostátního práva dotčeného ve věci v původním řízení, zejména § 113 odst. 1 trestního zákoníku. Tento soud sdílí

výklad vnitrostátního práva, podle kterého v případě, kdy by k dotčené kontrole totožnosti došlo bez právního základu, z důvodu toho, že by vnitrostátní ustanovení, o které se opírala úřední osoba, byla shledána v rozporu s unijním právem, nebylo by obžalovaného možné potrestat za kladení odporu úřední osobě ve výkonu služby na základě § 113 odst. 1 trestního zákoníku.

26 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jedná-li se o hypotetický problém, nebo také nedisponuje-li Soudní dvůr skutkovými či právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 22. prosince 2008, Regie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, bod 46; ze dne 8. září 2009, Budějovický Budvar, C-478/07, EU:C:2009:521, bod 63, a ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27).

27 Proto je v projednávané věci třeba, aby Soudní dvůr považoval, bez ohledu na pochybnosti, které byly v tomto ohledu vysloveny německou vládou, skutkové a právní okolnosti vylíčené vnitrostátním soudem za prokázané. Vzhledem k těmto okolnostem nelze vyloučit, že odpověď Soudního dvora na otázky týkající se výkladu článku 67 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006 je taková, aby umožnila předkládajícímu soudu vyřešit spor v původním řízení.

28 Za těchto podmínek musí být projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce prohlášena za přípustnou.

K první otázce

29 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda se mají čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006 vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc k tomu, aby v pásmu širokém 30 km podél pozemní hranice tohoto členského státu s jinými smluvními státy ÚPSD a k zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu nebo pobytu v něm nebo za účelem prevence určitých trestných činů, které směřují proti bezpečnosti hranice nebo výkonu ochrany hranice nebo jsou spáchány v souvislosti s překročením hranic, zjišťovali totožnost každé osoby bez ohledu na její chování a existenci zvláštních okolností, aniž byly podle čl. 23 až 26 nařízení č. 562/2006 dočasně znovu zavedeny hraniční kontroly na dotčené vnitřní hranici.

30 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 67 odst. 2 SFEU, který je součástí hlavy V Smlouvy o FEU týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva, Unie zajišťuje, že na vnitřních hranicích neprobíhá kontrola osob. Článek 77 odst. 1 písm. a) SFEU stanoví, že Unie rozvíjí politiku s cílem zajistit, aby osoby bez ohledu na svou státní příslušnost nebyly při překračování těchto hranic kontrolovány (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 48).

31 Jak vyplývá z prvního bodu odůvodnění nařízení č. 562/2006, zrušení ochrany vnitřních hranic je součástí cíle Unie vytvořit prostor bez vnitřních hranic, v němž je zajištěn volný pohyb osob, jak je stanoven v článku 26 SFEU (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 49).

32 Článek 20 tohoto nařízení stanoví, že vnitřní hranice lze překročit v jakémkoliv místě, aniž by se prováděla hraniční kontrola osob bez ohledu na jejich státní příslušnost. Podle čl. 2 bodu 10 uvedeného nařízení se „hraničními kontrolami“ rozumí kontroly prováděné na hraničních přechodech,

aby se zajistilo, že osobám může být povolen vstup na území členských států nebo jeho opuštění (rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 67, jakož i ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 51).

33 Článek 72 SFEU stanoví, že hlava V Smlouvy o FEU se nedotýká výkonu odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 52).

34 Článek 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 v tomto ohledu stanoví, že se zrušení ochrany vnitřních hranic nedotýká výkonu policejních pravomocí příslušnými orgány členských států podle jejich vnitrostátních právních předpisů, pokud výkon těchto pravomocí nemá účinek rovnocenný hraničním kontrolám, a že totéž se vztahuje i na pohraniční oblasti (rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 69, jakož i ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 53).

35 Podle druhé věty tohoto ustanovení nesmí být výkon policejních pravomocí považován za rovnocenný hraničním kontrolám zejména tehdy, pokud policejní opatření nemají za cíl ochranu hranic, vycházejí z všeobecných policejních informací nebo zkušeností týkajících se možných hrozeb pro veřejnou bezpečnost a mají především za cíl bojovat proti přeshraniční trestné činnosti, jsou plánována a prováděna tak, že se zřetelně odlišují od systematických kontrol osob na vnějších hranicích a provádějí se na základě namátkových kontrol (rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 70, jakož i ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 54).

36 Kromě toho podle čl. 21 písm. c) nařízení č. 562/2006 se zrušení ochrany vnitřních hranic nedotýká možností členského státu stanovit svými právními předpisy povinnost vlastnit nebo mít u sebe průkazy a doklady (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 63 a citovaná judikatura).

37 Za těchto podmínek musí být dodržování unijního práva, a zejména článků 20 a 21 nařízení č. 562/2006, zajištěno zavedením a dodržováním právního rámce zaručujícího, že výkon pravomoci spočívající v provádění kontrol totožnosti nemůže mít v praxi účinek rovnocenný hraničním kontrolám (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 68).

38 Zvláště, jsou-li takové náznaky existence účinku rovnocenného hraničním kontrolám dány, měl by být soulad těchto kontrol s čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 zajištěn pomocí rámce, kterým se upřesní a omezí výkon policejních pravomocí členských států v praxi a který by měl být schopen takovému rovnocennému účinku zamezit (viz rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 70 a citovaná judikatura).

39 V tomto ohledu musí vnitrostátní právní předpisy, které svěřují policejním orgánům pravomoc provádět ověřování totožnosti, která je na jedné straně omezena na oblast kolem hranic členského státu s jinými členskými státy a na druhé straně nezávisí na chování kontrolované osoby a na zvláštních okolnostech zakládajících riziko narušení veřejného pořádku, zejména poskytnout vodítka k použití prostoru pro uvážení, kterým tyto orgány disponují v rámci výkonu uvedené pravomoci v praxi (rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 74).

40 Soudní dvůr rovněž zdůraznil, že čím jsou četnější náznaky možného rovnocenného účinku ve smyslu čl. 21 písm. a) nařízení č. 526/2006, vyplývající z cíle kontrol prováděných v pohraniční oblasti, z územního rozsahu těchto kontrol a z rozlišování mezi důvodem uvedených kontrol a důvodem kontrol prováděných na zbytku území daného členského státu, tím musí být upřesnění a omezení, jež podmiňují výkon policejní pravomoci členským státem v pohraniční oblasti, přísnější a přísněji

dodržována, aby se neohrozilo dosahování cíle, kterým je zrušení ochrany vnitřních hranic a který je vyhlášen v čl. 3 odst. 2 SEU, čl. 26 odst. 2 SFEU a čl. 67 odst. 1 SFEU a stanoven v článku 20 nařízení č. 562/2006 (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 75).

41 Konečně rámec, který se v tomto ohledu vyžaduje, by měl být dostatečně přesný a podrobný, aby mohla být kontrolována jak samotná potřeba provádění kontrol, tak i konkrétně povolená kontrolní opatření (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 76).

42 Zaprvé, pokud jde o takové kontroly, jako jsou kontroly stanovené v § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG, který představuje ustanovení uvedené předkládajícím soudem v jeho první otázce, je třeba konstatovat, že tyto kontroly neprobíhají „na hranicích“ nebo v okamžiku překročení hranice, nýbrž uvnitř vnitrostátního území. Kromě toho ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že ke kontrole dotčené v původním řízení došlo na nádraží společnosti Deutsche Bundesbahn v Kehl, nacházejícím se přibližně 500 metrů od vnitřní hranice mezi Německem a Francií.

43 Uvedené kontroly tak představují kontroly na území členského státu, uvedené v článku 21 nařízení č. 562/2006 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 68, jakož i ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 56).

44 Zadruhé, pokud jde o cíl sledovaný německou právní úpravou stanovící kontroly v § 23 odst. 1 bodu 3 BpolG, z informací poskytnutých Soudnímu dvoru vyplývá, že přísluší vnitrostátnímu soudu ověřit, že cíle kontrol stanovených v tomto ustanovení se liší v některých podstatných bodech od cílů sledovaných hraničními kontrolami ve smyslu čl. 2 bodu 10 nařízení č. 562/2006.

45 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle tohoto posledně uvedeného ustanovení se „hraničními kontrolami“ rozumí kontroly prováděné na hraničních přechodech, aby se zajistilo, že osobám může být povolen vstup na území členských států nebo jeho opuštění.

46 Kontroly totožnosti a dokladů stanovené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG mají za cíl nejen zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na německé území, ale také zabránění trestným činům uvedeným v § 12 odst. 1 bodech 1 až 4 BPolG. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že se toto ustanovení týká zejména trestných činů, které narušují bezpečnost hranice, jakož i trestných činů, o nichž se má za to, že byly spáchány překročením hranice a v rozporu s ustanoveními zákona týkajícího se cestovních pasů, zákona o pobytu nebo zákona o azylu.

47 Skutečnost, že kontroly založené na § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG mají rovněž za cíl ukončení nezákonného vstupu na území Spolkové republiky Německo nebo zabránění trestným činům, jako jsou delikty, které ohrožují bezpečnost hranice nebo provádění úkolů spolkové policie, ačkoli čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 se výslovně netýká tohoto cíle, neznamená existenci cíle kontroly hranic, který je v rozporu s tímto čl. 21 písm. a) bodem i) (viz obdobně rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 64).

48 Na jedné straně čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 neobsahuje ani taxativní výčet podmínek, které musí splňovat policejní opatření, aby nebyla považována za opatření s účinkem rovnocenným hraničním kontrolám, ani taxativní výčet cílů, jež mohou tato policejní opatření sledovat. Tento výklad je potvrzen použitím slov „zejména“ v čl. 21 písm. a) větě druhé nařízení č. 562/2006 a „především“ v tomtéž čl. 21 písm. a) bodě ii) (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 65).

49 Na druhé straně ani čl. 79 odst. 1 a 2 písm. c) SFEU, podle kterého Unie vyvíjí společnou přistěhovaleckou politiku, jejímž cílem je zajistit mimo jiné předcházení nedovolenému přistěhovalectví a neoprávněnému pobytu, ani nařízení č. 562/2006 nevylučují pravomoc členských států v oblasti boje

proti nedovolenému přistěhovalectví a neoprávněnému pobytu, i když je zřejmé, že členské státy musí své právní předpisy v této oblasti upravit tak, aby bylo zajištěno dodržování unijního práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. prosince 2011, Achughbabian, C 329/11, EU:C:2011:807, body 30 a 33).

50 Ustanovení čl. 21 písm. a) až d) nařízení č. 562/2006 a znění článku 72 SFEU totiž potvrzují, že se zrušení ochrany vnitřních hranic nedotklo odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti (rozsudek ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 66).

51 Z toho vyplývá, že cíl zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na území Spolkové republiky Německo nebo prevence určitých trestných činů, který je sledován v § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG, neznamená sám o sobě, že kontroly prováděné podle tohoto ustanovení mají účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol, zakázaný v čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006.

52 Zatřetí, pokud jde o otázku, zda výkon pravomocí v oblasti kontroly poskytnutých v projednávané věci v § 23 odst. 1 bodu 3 BpolG vykazuje rovnocenný účinek ve smyslu čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006, je třeba připomenout, že skutečnost, že územní působnost uvedených pravomocí je omezena na pohraniční oblast, sama o sobě nestačí ke konstatování takového účinku. První věta posledně uvedeného ustanovení totiž výslovně hovoří o výkonu policejních pravomocí příslušnými orgány členských států podle jejich vnitrostátních právních předpisů, a to i v pohraničních oblastech (viz obdobně rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 72, jakož i ze dne 19. července 2012, Adil, C-278/12 PPU, EU:C:2012:508, bod 69).

53 Avšak kontroly uvedené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG podléhají, pokud jde o jejich územní působnost, zvláštním pravidlům, vzhledem k jiným ustanovením téhož § 23, což je skutečnost, která by sama o sobě mohla představovat náznak existence rovnocenného účinku (viz obdobně rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 72).

54 V tomto ohledu z předkládacího rozhodnutí nevyplývá, že se kontroly upravené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG zakládají na znalosti situace nebo policejní zkušenosti, jak stanoví čl. 21 odst. a) bod ii) nařízení č. 562/2006.

55 Proto se jeví, že uvedené kontroly jsou povoleny bez ohledu na chování dotyčné osoby a okolnosti vytvářející nebezpečí zásahu do veřejného pořádku.

56 Kromě toho nevyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, že kontroly stanovené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG jsou prováděny, podle čl. 21 písm. a) bodu iii) nařízení č. 562/2006, způsobem zřetelně odlišným od systematických kontrol osob prováděných na vnějších hranicích Unie.

57 Konkrétně § 23 odst. 1 bod 3 BPolG neobsahuje ani upřesnění, ani omezení takto přiznané pravomoci, týkajíce se zejména intenzity a četnosti kontrol, které mohou být prováděny na tomto právním základě, jejichž cílem je zabránit tomu, aby uplatnění a praktické provádění této pravomoci příslušnými orgány nevedlo ke kontrolám, které mají rovnocenný účinek s hraničními kontrolami, ve smyslu čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 (viz obdobně rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 73). Nicméně přísluší předkládajícímu soudu, který je jediný příslušný rozhodnout o skutkovém stavu, aby ověřil, zda tomu tak je v praxi.

58 Proto se jeví, že kontroly uskutečňované podle uvedeného § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG mohou být prováděny v pohraniční oblasti do hloubky 30 km, aniž by bylo tímto ustanovením stanoveno jakékoli upřesnění nebo omezení.

59 Za těchto podmínek musí být konstatováno, že pravomoci svěřené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG musejí podléhat právnímu rámci odpovídajícímu požadavkům uvedeným v bodech 38 až 41 tohoto rozsudku. Při neexistenci takových upřesnění a omezení, jež jsou sama dostatečně přesná a podrobná ve

vnitrostátních právních předpisech za účelem podmínění intenzity, četnosti a selektivnosti kontrol, nelze vyloučit, že praktické provádění pravomocí policie svěřených německým právem vede – v rozporu s čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 – ke kontrolám, jež mají účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol.

60 Začtvrté německá vláda v této otázce tvrdí, že legislativní ustanovení dotčená ve věci v původním řízení jsou doplněna jinými ustanoveními vnitrostátního práva, zejména § 15 BPolG stanovícím použití zásady proporcionality na opatření přijatá policií, jakož i správním předpisem nazvaným „BRAS 120“ a správní vyhláškou. Podle této vlády tato ustanovení doplňují rámec kontrol prováděných podle BPolG a stačí k zaručení toho, aby praktický výkon pravomoci policie spočívající v provádění kontrol nemohl mít účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol.

61 Předkládajícímu soudu, který má jediný pravomoc rozhodnout o takových skutečnostech, však přísluší určit na jedné straně, zda taková ustanovení byla platná v době, kdy nastaly skutkové okolnosti věci v původním řízení, a na druhé straně, zda tato ustanovení stanoví takový rámec kontrol prováděných podle BPolG, jak jej požaduje judikatura Soudního dvora k tomu, aby bylo zabráněno tomu, aby takové kontroly mohly být považovány za kontroly mající účinek rovnocenný hraniční kontrole.

62 Při neexistenci takového rámce ve vnitrostátní právní úpravě nelze mít za to, že k uvedeným kontrolám na jedné straně dochází selektivně, čímž nemají systematickou povahu, kterou se vyznačují hraniční kontroly, a na druhé straně, že uvedené kontroly představují policejní opatření uplatňovaná na základě namátkových kontrol, jak to požaduje čl. 21 písm. a) body iii) a iv) nařízení č. 562/2006.

63 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám, je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006 se mají vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc k tomu, aby v pásmu širokém 30 km podél pozemní hranice tohoto členského státu s jinými smluvními státy ÚPSD a k zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu nebo pobytu v něm nebo za účelem prevence určitých trestných činů, které směřují proti bezpečnosti hranice, zjišťovali totožnost každé osoby bez ohledu na její chování a existenci zvláštních okolností, ledaže tato právní úprava stanoví nezbytný rámec této pravomoci zaručující, že výkon této pravomoci nemůže mít v praxi účinek rovnocenný hraničním kontrolám, což musí ověřit předkládající soud.

K druhé otázce

64 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda se mají čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006 vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc, za účelem zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu ve vlacích a v areálu železničních zařízení železnic tohoto členského státu, provádět kontroly totožnosti nebo dokumentů umožňujících překročit hranici u každé osoby, jakož i za tímto účelem krátkodobě zadržet každou osobu a klást jí dotazy, pokud lze na základě znalosti situace nebo zkušeností pohraniční policie předpokládat, že tyto vlaky nebo železniční zařízení jsou využívány k nedovolenému vstupu na území uvedeného členského státu, a ke vstupu dochází ze smluvního státu ÚPSD, aniž byly podle čl. 23 až 26 nařízení č. 562/2006 dočasně znovu zavedeny hraniční kontroly na dotčené vnitřní hranici.

65 Tato otázka je položena v případě, že Soudní dvůr bude mít, pokud jde o první otázku, za to, že kontroly stanovené v § 23 odst. 1 bodě 3 BPolG jsou v rozporu s články 20 a 21 nařízení č. 562/2006.

66 Vzhledem k odpovědi na první otázku je třeba zaprvé konstatovat, že kontroly stanovené v § 22 odst. 1a BPolG, který představuje právní ustanovení uvedené předkládajícím soudem v jeho druhé otázce, a zvláště kontrola dotčená ve věci v původním řízení, jsou prováděny nikoli „na hranicích“ nebo v okamžiku překročení hranice, nýbrž uvnitř vnitrostátního území.

67 Zadruhé je třeba ověřit, zda cíl kontrol stanovených v tomto právním ustanovení je stejný jako cíl kontrol na hranicích, ve smyslu nařízení č. 562/2006. V tomto ohledu ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že uvedené ustanovení má za cíl zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na území Spolkové republiky Německo.

68 Jak vyplývá z bodu 51 tohoto rozsudku cíl zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na německé spolkové území, sledovaný ustanovením dotčeným ve věci v původním řízení, sám o sobě neznamená, že kontroly prováděné podle BPolG mají účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol, zakázaný v čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006. Avšak na rozdíl od kontrol stanovených v § 23 odst. 1 bodu 3 BPolG kontroly stanovené v § 22 odst. 1a tohoto zákona mají za cíl zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na německé spolkové území, což může představovat náznak toho, že tyto kontroly mají účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol zakázaných uvedeným čl. 21 písm. a).

69 Zatřetí, pokud jde o územní působnost § 22 odst. 1a BPolG, je třeba uvést, že toto ustanovení nestanoví žádné zvláštní pravidlo, pokud jde o uvedenou působnost, v rámci které mohou být prováděny kontroly stanovené uvedeným ustanovením a nerozlišuje tudíž mezi výkonem takových kontrol v pohraniční oblasti a jejich výkonem na zbytku vnitrostátního území.

70 Začtvrté ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že kontroly stanovené v § 22 odst. 1a BPolG jsou založeny na skutečnosti, že spolková policie je oprávněna předpokládat na základě znalosti situace nebo zkušenosti pohraniční policie, že zařízení uvedená v tomto ustanovení budou použita za účelem nezákonného vstupu, což je podle čl. 21 písm. a) bodu ii) nařízení č. 562/2006 rovněž náznakem, že uvedené ustanovení nemá účinek rovnocenný hraničním kontrolám.

71 Zapáté ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, zda a v jaké míře jsou kontroly stanovené v § 22 odst. 1a BPolG prováděny způsobem jasně odlišným od systematických kontrol osob prováděných na vnějších hranicích Unie.

72 Jak již bylo připomenuto v bodě 40 tohoto rozsudku, čím jsou četnější náznaky možného rovnocenného účinku ve smyslu čl. 21 písm. a) nařízení č. 526/2006, tím musí být upřesnění a omezení, jež podmiňují výkon policejní pravomoci členským státem v pohraniční oblasti, přísnější a přísněji dodržována. V projednávané věci se takový náznak nachází v cíli sledovaném kontrolami stanovenými v § 22 odst. 1a BPolG, který se neliší od cílů sledovaných hraničními kontrolami, zejména v rozsahu, v němž tyto kontroly mají za cíl zabránění nebo ukončení nezákonného vstupu na německé území, což se částečně shoduje s definicí uvedenou v čl. 2 bodě 10 nařízení č. 562/2006, která stanoví, že hraniční kontroly mají za cíl zajistit, aby osobám mohl být povolen vstup na území členských států.

73 Zašesté za těchto podmínek přísluší předkládajícímu soudu, který je jediný příslušný rozhodnout o skutkovém stavu, aby ověřil, zda německá právní úprava obsahuje upřesnění a omezení, jež jsou sama dostatečně přesná a podrobná, která mohou podmínit intenzitu, četnost nebo selektivnost kontrol stanovených v § 22 odst. 1a BPolG za účelem zaručení toho, že praktické provádění pravomocí policie svěřených německým právem nevede – v rozporu s čl. 21 písm. a) nařízení č. 562/2006 – ke kontrolám, jež mají účinek rovnocenný účinku hraničních kontrol.

74 Proto pouze v případě, že se ukáže, že takový rámec v německé právní úpravě existuje, bylo by možno mít za to, že k uvedeným kontrolám na jedné straně dochází selektivně, čímž nemají systematickou povahu, kterou se vyznačují hraniční kontroly, a na druhé straně, že uvedené kontroly představují policejní opatření uplatňovaná na základě namátkových kontrol, jak to požaduje čl. 21 písm. a) body iii) a iv) nařízení č. 562/2006.

75 Vzhledem ke všem předcházejícím úvahám je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006, se mají vykládat v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc ve vlacích a v areálu železničních zařízení železnic tohoto členského státu provádět u každé osoby kontroly totožnosti nebo dokumentů umožňujících překročit hranici, jakož i za tímto účelem krátkodobě zadržet každou osobu a klást jí dotazy, pokud jsou tyto kontroly založeny na znalosti situace nebo zkušenostech pohraniční policie, za podmínky, že výkon uvedených kontrol ve vnitrostátním právu podléhá upřesněním a omezením určujícím intenzitu, četnost a selektivnost těchto kontrol, což musí ověřit předkládající soud.

K nákladům řízení

76 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) **Článek 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, kterým se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 610/2013 ze dne 26. června 2013, se mají vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc k tomu, aby v pásmu širokém 30 km podél pozemní hranice tohoto členského státu s jinými smluvními státy Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané v Schengenu (Lucembursko) dne 19. června 1990, a k zabránění nebo ukončení nedovoleného vstupu na svrchované území tohoto členského státu nebo pobytu v něm nebo za účelem prevence určitých trestných činů, které směřují proti bezpečnosti hranice, zjišťovali totožnost každé osoby bez ohledu na její chování a existenci zvláštních okolností, ledaže tato právní úprava stanoví nezbytný rámec této pravomoci zaručující, že výkon této pravomoci nemůže mít v praxi účinek rovnocenný hraničním kontrolám, což musí ověřit předkládající soud.**

2) **Článek 67 odst. 2 SFEU, jakož i články 20 a 21 nařízení č. 562/2006, ve znění nařízení č. 610/2013, se mají vykládat v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, jakou je právní úprava dotčená v původním řízení, která policejním orgánům dotčeného členského státu svěřuje pravomoc ve vlacích a v areálu železničních zařízení železnic tohoto členského státu provádět u každé osoby kontroly totožnosti nebo dokumentů umožňujících překročit hranici, jakož i za tímto účelem krátkodobě zadržet každou osobu a klást jí dotazy, pokud jsou tyto kontroly založeny na znalosti situace nebo zkušenostech pohraniční policie, za podmínky, že výkon uvedených kontrol ve vnitrostátním právu podléhá upřesněním a omezením určujícím intenzitu, četnost a selektivnost těchto kontrol, což musí ověřit předkládající soud.**

Podpisy.